

Arrest

nr. 348 140 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
 Rotterdamstraat 53
 2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 5 februari 2026 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 januari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. MOHAMAD, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. A.M.T. werd op 4 april 2024 erkend als vluchteling. Zijn ouders zijn de verzoekers in de huidige zaak. Zij dienden op 10 april 2025 een visumaanvraag in, in eigen naam en in naam van hun kinderen Z.T.A., B.T.A en M.T.A., alsook in naam van het minderjarig kind van tweede verzoekster, D.T.T..

2.2. Op 7 januari 2026 werden vijf beslissingen tot weigering van de visumaanvraag genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen. De beslissingen zijn gemotiveerd volgt.

- Ten aanzien van eerste en tweede verzoekers (beslissingen 1 en 2):

“Commentaar: Alvorens een DNA-procedure kan worden opgestart, dienen de volgende documenten binnen de 6 maanden te worden voorgelegd: een medisch attest op naam van de visumaanvragers. Het onderzoek van dit document zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te

gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken.

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10.1.1.7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op 27/03/2025 een aanvraag werd ingediend door T. A., °[...]/01/1977 en T. G., °[...]/01/1982, beiden van Eritrese nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke zoon, A. M. T., °[...]/05/2006 erkend vluchteling van Eritrese afkomst te vervoegen in België.

Overwegende dat er ter staving van de verwantschap een huwelijkscertificaat van de Eritrees Orthodoxe Kerk werd voorgelegd zonder datering;

Overwegende dat er geen geboortecertificaat van de gezinshereniger werd voorgelegd;

Overwegende dat in huidig geval de voorgelegde certificaten niet gelegaliseerd werden gezien dit momenteel onmogelijk is.

Bijgevolg ontstaan er twijfels over de verwantschap met de ouders.

Bijgevolg worden de visumaanvragen afgewezen.

In de veronderstelling echter dat een DNA-test ten aanzien van haar vermoedelijke zoon in België, aantoont dat het om een kind gaat van meneer en mevrouw dan kunnen de resultaten van deze DNA-test weerhouden worden voor een nieuwe beslissing op grond van art. 10.1.1.7 van de wet van 15/12/1980."

- Ten aanzien van de minderjarige kinderen M.T.A., B.T.A. en Z.D.A. (beslissingen 1, 2 en 3):

"Commentaar: Alvorens een DNA-procedure kan worden opgestart, dienen de volgende documenten binnen de 6 maanden te worden voorgelegd: een medisch attest op naam van de visumaanvragers. Het onderzoek van dit document zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken.

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in

art. 9 en art. 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op 27/03/2025 de aanvraag werd ingediend door M. T. A., °[...]/02/2010; Z. T. A., °19/5/2012 en B. T. A., °[...]/07/2016; allen van Eritrese nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke broer A. M., °[...]/07/2008, erkend vluchteling van Eritrese afkomst te vervoegen in België.

Overwegende dat de aanvragen werden ingediend op grond van niet-gelegaliseerde doopcertificaten;

Overwegende dat in huidig geval de voorgelegde certificaten niet gelegaliseerd werden gezien dit momenteel onmogelijk is.

Overwegende dat er geen geboorteaktes werden voorgelegd;

Bijgevolg kunnen de voorgelegde documenten niet worden erkend in België;

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn en op voorwaarde dat de DNA-test tussen enerzijds de bovenstaande aanvragers en de vermoedelijke ouders en de te vervoegen persoon in België positief is, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.

Het onderzoek van dit document zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken."

- Ten aanzien van het kind D.T.S. werd geen beslissing genomen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat ze als volgt uiteenzetten:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: schending van motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het doeltreffendheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, het evenredigheidsbeginsel, schending van artikel 10 en 12bis Vw., schending van artikelen 7 en 24 van het Handvest van Grondrechten van de Unie

Toepasselijk recht:

Artikel 10, §2, 5e lid Vw.: “Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Artikel 11, §1, eerste lid Vw.:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

Art. 12bis Vw.:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

Artikel 12bis, §2 Vw. stelt in het derde lid: “De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.” Het vijfde en zesde lid van deze bepaling stellen: “In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.”

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband,

wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

De omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging, BS 2 juli 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

“1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen " 1) " Andere bewijzen " van de afstammingsband [...]
2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; - Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; - Religieuze akte; - Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt; - Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; - Vervangend vonnis; - enz.” De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69).

Deze bepaling luidt als volgt: “Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.””

Artikel 12bis, § 7 Vw.: “In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”.

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: “[d]e situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklast van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden."

Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden."

Artikel 5.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet dat de bevoegde instanties zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis stellen van de ten aanzien van hem genomen beslissing. Het is enkel in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, dat deze termijn verlengd kan worden.

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 9.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond."

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

Artikel 12.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "In afwijking van artikel 7 mogen de lidstaten ten aanzien van een vluchteling/gezinslid niet eisen dat hij met betrekking tot verzoeken betreffende de in artikel 4, lid 1, bedoelde gezinsleden, het bewijs levert dat de vluchteling voldoet aan de in laatstgenoemde bepaling gestelde eisen. Onverminderd de internationale verplichtingen, mogen de lidstaten eisen dat het in de eerste alinea vermelde bewijs wordt geleverd wanneer gezinshereniging mogelijk is in een derde land waarmee de gezinshereniger/het gezinslid bijzondere banden heeft. De lidstaten kunnen eisen dat de vluchteling aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, voldoet wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus."

De Commissie verwijst in verband met de documenten die kunnen gevraagd worden naar de bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten, en het feit dat dit betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst:

"Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2.

Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht. De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst." (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 22).

De lidstaten hebben geen beoordelingsmarge om bij het ontbreken van officiële documenten andere bewijsmiddelen in ontvangst te nemen:

"In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen "ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband" in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke "andere bewijsmiddelen" moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van "andere bewijsmiddelen" voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten,

audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten. Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gereede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt⁷². De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen". (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23).

De UNHCR beginselen inzake DNA tests stellen onder meer:

"12. The existence of family relationships is a matter of fact to be established by evidence. Evidence may be in the form of documentary proof or by way of oral evidence. In regard to the situation of refugees, it should be recognized that they are often obliged to flee without personal documents. Moreover, in many instances, the relevant civil status documents are simply not issued to begin with. Hence there may be situations in which relationships can be proved only through oral evidence on the part of the refugees concerned. Thus, interviewing family members should normally be undertaken as the primary means of establishing family relationships. Where documents are available, they should be used as corroborative evidence.⁹ Care should however be taken to prevent that, because of pressure to produce such documents, refugees are driven to take risky actions. These may include, for instance, desperate measures to sneak back home and/or approach the authorities of the country of origin, which could place them at risk of arrest, detention or other inordinate consequences.

13. In line with the above, UNHCR considers that DNA testing to verify family relationships may be resorted to only where serious doubts remain after all other types of proof have been examined, or, where there are strong indications of fraudulent intent and DNA testing is considered as the only reliable recourse to prove or disprove fraud."

En met betrekking tot de duur van de procedure en de kosten stelt het UNHCR dat een DNA test niet mag leiden tot een verlenging van de reeds langdurige gezinsherenigingsprocedures en dat de kosten van de DNA test door de Staat zouden moeten gedragen worden:

"32. DNA testing should not delay the often already lengthy family reunification process. The cost of a DNA test should be borne by the State requiring the test. Costs associated with DNA testing requested by refugees could be waived on humanitarian grounds, or, at least, the relevant government could consider reimbursing the costs.²⁰"

In HvJ, zaak C-279/20, 1 augustus 2022 oordeelt het Hof dat de Gezinsherenigingsrichtlijn conform het recht op gezinsleven en conform artikel 24.2 en 24.3 van het Handvest van Grondrechten moeten gelezen worden:

"41 Artikel 7 van het Handvest erkent met name het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven. Dat artikel 7 moet volgens vaste rechtspraak worden gelezen in samenhang met de verplichting om rekening te houden met de in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belangen van het kind en in aanmerking te nemen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 3, een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden [arrest van 16 juli 2020, Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind), C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577, punt 34 en aldaar aangehaalde rechtspraak]."

In HvJ, zaak C-230/21, 17 november 2022 oordeelt het Hof dat de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet louter is gezinshereniging te bevorderen maar dat deze specifiek beoogt een grotere bescherming te bieden aan vluchtelingen die niet-begeleide minderjarigen zijn:

"43 Zoals er in punt 37 van dit arrest aan is herinnerd, streeft richtlijn 2003/86 er bovendien niet alleen op algemene wijze naar om gezinshereniging te bevorderen en bescherming te bieden aan onderdanen van derde landen, met name aan minderjarigen, maar beoogt artikel 10, lid 3, onder a), ervan specifiek een grotere bescherming te bieden aan alleenstaande minderjarige vluchtelingen (arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak"

In zaak C-1/23 PPU, 18 april 2023 aanvaardt het HvJ dat er spoedeisendheid is en dat die blijkt uit de scheiding van een kind van diens vader en er een risico is op ernstige schade in de ouder-kind relatie.

In HvJ, zaak C-635/17, 13 maart 2019 oordeelt het Hof dat bij een onderzoek van de bewijskracht bewijselementen en verklaringen of uitleg van de v e r z o e k e r gezinshereniging de lidstaat rekening houden met leeftijd, geslacht, opleiding, herkomst, specifieke culturele aspecten, ... van deze verzoeker:

“63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.”

Bij het ontbreken bewijsstukken kan de lidstaat aanvullende verificaties organiseren, zoals een onderhoud met de gezinshereniger:

“79 Bovendien kunnen het ontbreken van de overlijdensakten van de biologische ouders en het feit dat de daarvoor gegeven uitleg niet voldoende plausibel is, op zich niet de conclusie rechtvaardigen dat een verzoek om gezinshereniging noodzakelijkerwijs wordt gedaan in een context van kinderonthoering of mensenhandel. Dienaangaande volgt uit artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86, volgens hetwelk de betrokken lidstaat rekening houdt met andere bewijzen voor het bestaan van een gezinsband en zich niet uitsluitend kan baseren op het ontbreken van bewijsstukken, gelezen in het licht van artikel 7 en van artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, dat de nationale autoriteiten, afhankelijk van de omstandigheden van het geval, gehouden kunnen zijn om de nodige aanvullende verificaties te verrichten, zoals het organiseren van een onderhoud met de gezinshereniger, teneinde het bestaan van dergelijke fenomenen uit te sluiten.”

Uit niets blijkt dat bij het ontbreken van documenten er standaard mag overgegaan worden tot een DNA test. In zaak C-560/20 van 30 januari 2024 heeft het Hof van Justitie verder verduidelijkt tot waar de grenzen en positieve verplichtingen onder de Gezinsherenigingsrichtlijn reiken. In dit arrest werd geoordeeld dat een volwassen zus van een referentiepersoon ook recht heeft op gezinshereniging op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn als dit nodig is om uitvoering te geven aan het recht op gezinshereniging van de ouders.

Ellen DESMET wijst er met CHETAIL (V. CHETAIL, “The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Customary Law Foundations of International Migration Law” in V. CHETAIL en C. BAULOZ (eds.), Research Handbook on International Law and Migration, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag: “de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een “vermoeden van goedkeuring” van een verzoek tot gezinshereniging¹¹¹. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden¹¹². Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf.” (E. DESMET, Mensenrechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, pg. 49, in E. Desmet, J. Verhellen en S. Bouckaert, Migratie- en migrantenrecht: recente ontwikkelingen, deel 18, Rechten van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen, Die Keure 2019).

Toegepast op dit dossier:

De referentiepersoon was een niet-begeleide minderjarige toen hij om internationale bescherming vroeg. Artikel 10 Vw. en de Gezinsherenigingsrichtlijn zijn bijgevolg op haar van toepassing.

Verwerende partij geeft voor de volwassen verzoekers wel aan dat ze bij een positieve DNA test de visumaanvraag opnieuw onder artikel 10 Vw. zou behandelen, maar juridisch-technisch is ze daar niet toe verplicht. De bestreden beslissingen zijn immers weigeringsbeslissingen, die een einde maken aan de toepassing van artikel 10 Vw. en de referentiepersoon is ondertussen meerderjarig waardoor artikel 10 Vw.

niet meer van toepassing zou zijn. Uiteraard zou dit een probleem vormen met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel maar verwerende partij zou mogelijks niet verplicht zijn artikel 10 Vw. toe te passen en het zou mogelijks ook niet kunnen, gezien het Hof sinds de Diallo rechtspraak erg duidelijk is dat een recht op gezinshereniging op basis van de richtlijn enkel kan toegekend worden in zoverre dit recht op gezinshereniging er ook effectief is op basis van de richtlijn. En in verzoekers hun geval zou dit problematisch kunnen worden.

Daarbij, de visumaanvragen voor verzoekers zijn complex en er kunnen hindernissen rijzen. De verzoeken zijn ingediend vanop afstand maar de ambassade in Nairobi lijkt te vereisen dat verzoekers de medische onderzoeken ook door een arts in Nairobi laten uitvoeren terwijl dit ook in Addis Abeba mogelijk zou moeten zijn. Gelet op het feit dat de DNA afnames afhankelijk zijn van een medisch attest waar mogelijks nog moeilijkheden rijzen is er met andere woorden na een weigeringsbeslissing zoals de bestreden beslissing geen enkele garantie dat verzoekers zich ook nog daadwerkelijk op artikel 10 Vw. zullen kunnen beroepen.

Een bijkomend probleem is dat tot op heden de visumaanvraag van Deres die simultaan werd ingediend genegeerd wordt door verwerende partij. Voor Deres is er geen DNA test gevraagd om de band met verzoekster, zijn moeder te bewijzen.

Indien Deres geen beslissing krijgt, of een weigeringsbeslissing, dan kunnen verzoekers hem als erg jong kind niet alleen achterlaten en dreigt hun recht op gezinshereniging niet effectief te worden. Als niet alle betrokken rechthebbenden dan hun recht op gezinshereniging op grond van artikel 10 Vw. kunnen laten gelden, staan ze procedureel een stuk minder stevig in hun schoenen.

Dat zou verzoekers buiten de toepassing van de richtlijn en het Unierecht brengen en hem in een procedureel veel zwakkere situatie brengen.

Om de rechten van de referentiepersoon, verzoeker en de gezinsleden die in aanmerking komen voor visa als hybride gezinsherenigingsaanvragers, veilig te stellen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Indien een DNA test noodzakelijk zou zijn om twijfel over de afstammingsband met de kinderen op te klaren dient deze test georganiseerd te worden binnen de wettelijke termijnen die voorzien worden door de gezinsherenigingsrichtlijn, i.e. maximaal 9 maanden, eventueel, in bijzonder complexe situaties, 2 maal verlengbaar met drie maanden, mits een gemotiveerde beslissing hiertoe waarvan de verzoekers ook in kennis worden gesteld.

Verzoekende partij is het fundamenteel oneens met de praktijk om eerst een weigeringsbeslissing te nemen, alvorens tot een DNA test over te gaan. Er bestaat geen enkele wettelijke basis voor. De Gezinsherenigingsrichtlijn en de Vreemdelingenwet voorzien in duidelijke termijnen en procedurele garanties en garanties met betrekking tot het hoger belang van het kind.

De Gezinsherenigingsrichtlijn streeft een snelle procedure na. Er kan slechts een weigeringsbeslissing genomen worden eens er is komen vast te staan dat uit het aanvullende onderzoek blijkt dat er geen biologische afstammingsband is. Er is geen wettelijke grond om een weigeringsbeslissing te nemen in afwachting van aanvullend onderzoek.

Uw Raad bevestigt in arrest nr. 290 838 van 22 juni 2023, dat artikel 12bis Vw. vereist dat een eventuele DNA test gebeurt in het kader van het onderzoek van de aanvraag en niet na afwijzing van de aanvraag.

Er is geen wettelijke grond die toelaat om in plaats van het aanvullende onderzoek te voeren tijdens de wettelijke termijn die verwerende partij daartoe ter beschikking heeft, een weigeringsbeslissing te nemen met oog op het voeren van een aanvullend onderzoek na de weigeringsbeslissing.

Het is niet wettig, het is precair, het is traag, het is arbitrair, het is intransparant en het is niet billijk. De bestreden beslissing gaat echter verder en koppelt de noodzaak van het aanvullend onderzoek niet aan de twijfel over de afstamming, maar aan het voorleggen van een medisch attest

Verzoekende partij begrijpt niet hoe de noodzaak van een DNA onderzoek zou duidelijk worden op basis van het voorleggen van een medisch attest.

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklust van de overheidsinstanties van de

lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden.”

Het valt niet in te zien hoe de procedure doorzichtig is wanneer het visum geweigerd wordt in afwachting van aanvullend onderzoek dat afhankelijk gemaakt wordt van een medisch attest terwijl er absoluut geen duidelijkheid bestaat over wat het verband is tussen de nood aan een DNA test en een medisch attest.

Verzoeker verwijst ook naar arrest nr. 274 047 van 14 juni 2022 van Uw Raad waarin dergelijke praktijk onwettig bevonden werd:

“3.11. De Raad treedt verzoekers ook bij in hun standpunt dat er, waar verweerder inzake de visumaanvragen de mogelijkheid openlaat om de gezinsbanden aan te tonen door middel van DNA-onderzoeken, niet reeds grond was om de aanvragen af te wijzen, nog voor deze onderzoeken konden worden doorgevoerd. Dit te meer nu in de bestreden beslissingen als dusdanig ook niet kan worden gelezen dat verzoekers de op hen rustende samenwerkingsplicht niet zijn nakomen of dat er sprake is van fraude. In dit verband merkt de Raad ook op dat het moeten indienen van nieuwe aanvragen voor de afgifte van visa lang verblijf met het oog op gezinsherenging op basis van de resultaten van de DNA-onderzoeken, zoals dit wordt aangegeven door verweerder op de terechtzitting, belangrijke gevolgen kan hebben voor de verdere procedure en de beoordeling van de aanvragen”

Verzoekende partij verwijst ook naar arrest nr. 250 255 van 2 maart 2021 van Uw Raad waarin het afhankelijk stellen van het voeren van een DNA test van het voorleggen van medische certificaten onwettig werd bevonden en waarin ook werd geoordeeld dat indien verwerende partij actuele medische certificaten wenst zij deze moet opvragen bij de betrokkenen en geen weigeringsbeslissing mag nemen om deze op te vragen:

“Verder kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd waar zij stellen dat zij niet begrijpen waarom het opstarten van een DNA procedure gekoppeld dient te worden aan het voorleggen van medische attesten en een uittreksel van het strafregister. Het ene staat volledig los van het andere.

Wel is het zo dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet vermeldt: “Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.”

Evenwel blijkt dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag reeds medische attesten hadden neergelegd. Aldus werd reeds voldaan aan deze voorwaarde. Indien de verwerende partij meent dat er thans nieuwe medische certificaten vereist zijn omdat er ten gevolge van het vernietigingsarrest van de Raad meer dan zes maanden verstreken zijn sedert de aanvraag, dan had ze dit moeten opvragen alvorens een weigeringsbeslissing te nemen”.

Verzoeker wijst ook op arrest nr. 290 838 van 22 juni 2023 waarin dit eveneens bevestigd wordt, dat het onredelijk is de opstart van een DNA-analyse afhankelijk te stellen van het voorleggen van een medisch certificaat, en RvV nr. 274 047 van 14 juni 2022 waarin bevestigd wordt dat het onredelijk is de opstart van een DNA-analyse afhankelijk te stellen van het voorleggen van een uittreksel strafregister.

De gevolgen van een dergelijke voorwaarde niet te vernietigen zijn verregaand. Wat als verzoeker er om een of andere reden niet in slaagt een medisch attest voor te leggen, bvb omdat ze om dezelfde redenen dat de visumaanvraag op afstand werd toegestaan er niet in slagen zich binnen de termijn van 6 maanden naar Kenia te begeven?

Een dergelijke voorwaarde op deze manier stellen is dan ook niet alleen onlogisch, het is ook volstrekt onredelijk, niet transparant en belemmert de toegang tot het recht op gezinsherenging en schendt het doeltreffendheidsbeginsel en het recht op gezinsleven van verzoeker.

Verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verwerende partij schendt artikelen 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van de bovengeciteerde bepalingen van de Gezinsherengingsrichtlijn, het doeltreffendheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel als beginselen van Unierecht, artikelen 7 en 24.2 en 24.3 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, , evenals de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het doeltreffendheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, van het evenredigheidsbeginsel, van de

artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekers betogen in essentie dat de visumaanvragen werden afgewezen zonder dat het in artikel 12bis vreemdelingenwet voorziene cascade-onderzoek werd gevoerd, dat verwerende partij een DNA-onderzoek in het vooruitzicht stelt zonder dit binnen de behandelingstermijn af te ronden, dat zij de opstart van dat onderzoek zonder verklaring afhankelijk maakt van het voorleggen van een medisch attest, en dat zij de gelijktijdig ingediende aanvraag van D., halfbroer van de referentiepersoon en zoon van de tweede verzoekster, onbeantwoord laat.

2.2.2. De eerste en de tweede verzoeker dienden hun visumaanvraag in op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, in functie van de gezinshereniging met de referentiepersoon, hun zoon A.M.T., die als niet-begeleide minderjarige op 4 april 2024 als vluchteling werd erkend. Waar de bestreden beslissingen 1 en 2 verwijzen naar "artikel 10.1.1.7" van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de bepaling die de situatie van de ouders van een als niet-begeleide minderjarige erkende vluchteling regelt, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen was vervat in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, f), vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

5° onder voorbehoud van de bepaling onder 4°, de volgende familieleden van een vreemdeling die hetzij als begunstigde van de vluchtelingenstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

[...]

f) de ouders, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, jonger is dan achttien jaar en het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen en op voorwaarde dat ze met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;"

Artikel 10, § 1, vierde en vijfde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

"Voor zover de gezinsbanden reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de leeftijd die het familielid bedoeld in het eerste lid, 5°, c) en d), dan wel de vreemdeling die vervoegd wordt bedoeld in het eerste lid, 5°, f), had op het moment van de indiening van het verzoek om internationale bescherming dan wel de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid bedoeld in artikel 57/38. Indien het kind de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na de procedure tot bekomen van de vluchtelingenstatus of de procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat."

De derde, vierde en vijfde verzoeker, minderjarige broers en zus van de referentiepersoon, dienden op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet gelijktijdig humanitaire visumaanvragen in. Voor D., 6 jaar oud, halfbroer van de referentiepersoon langs moederszijde en werd eveneens een humanitaire aanvraag ingediend, maar ligt geen beslissing voor.

2.2.3. Artikel 11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"In het geval van de familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, en de familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, met wie de gezinsbanden reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Artikel 12bis, §§ 5, 6 en 7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 5. Wanneer de familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, en de familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, met wie de gezinsbanden reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

2.2.4. Wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden in de situatie van gezinshereniging met een vreemdeling die internationale bescherming geniet en waarbij de ingeroepen gezinsbanden reeds bestaan van voor deze vreemdeling naar België is gekomen, blijkt uit een lezing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet dat is voorzien in een cascadesysteem. In beginsel dient de gezinsband met officiële documenten te worden aangetoond. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet rekening worden gehouden met *“andere geldige bewijzen”*. Indien ook dit niet mogelijk is, kan verweerder *“overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren”*.

Overeenkomstig artikel 11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet mag in deze situatie de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

De omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009) preciseert wat moet worden verstaan onder *“andere geldige bewijzen”*. Onder *“andere bewijzen”* van de huwelijksband of het partnerschap worden onder meer vermeld: de akte van traditioneel huwelijk indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd, de notariële akte gehomologeerd door de bevoegde overheid, de religieuze akte, de nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt, het uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte en het vervangend vonnis. Onder *“andere bewijzen”* van de afstammingsband worden onder meer vermeld: de geboorteakte, het geboortecertificaat, het geboortetest, de huwelijksakte waarin de afstammingsband vermeld wordt, de notariële gehomologeerde akte, het affidavit, de nationale identiteitskaart die de afstammingsband vermeldt, het huwelijkscontract waarin de afstammingsband vermeld wordt, het uittreksel van de geboorteregisters en het vervangend vonnis. Het DNA-onderzoek wordt in de omzendbrief aangeduid als bewijsmiddel waarop de Dienst Vreemdelingenzaken *“slechts in laatste instantie”* een beroep doet, namelijk indien noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kunnen worden voorgelegd.

De voormelde bepalingen uit de vreemdelingenwet zijn een omzetting van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (zie de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, 51K2478/001, 69). Bijgevolg is een richtlijnconforme interpretatie vereist.

Artikel 11, lid 2, van die richtlijn bepaalt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 verduidelijkt dat artikel 11, lid 2, van die richtlijn *“expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, [bepaalt] dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband”* (punt 69). Het Hof preciseert dat de bevoegde nationale autoriteiten een individuele beoordeling moeten verrichten waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante elementen van het geval, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de

gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten (punt 63), en met de bijzondere problemen waarmee vluchtelingen worden geconfronteerd (punten 65-66).

2.2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers ter staving van de verwantschapsbanden volgende documenten hebben overgelegd:

- de eerste en de tweede verzoeker: een huwelijkscertificaat van de Eritrees Orthodoxe Kerk;
- de derde, vierde en vijfde verzoeker: doopcertificaten.

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissingen 1 en 2 als volgt:

"Overwegende dat er ter staving van de verwantschap een huwelijkscertificaat van de Eritrees Orthodoxe Kerk werd voorgelegd zonder datering;

Overwegende dat er geen geboortecertificaat van de gezinshereniger werd voorgelegd;

Overwegende dat in huidig geval de voorgelegde certificaten niet gelegaliseerd werden gezien dit momenteel onmogelijk is.

Bijgevolg ontstaan er twijfels over de verwantschap met de ouders.

Bijgevolg worden de visumaanvragen afgewezen."

In de bestreden beslissingen 3 tot 5 motiveert verwerende partij in vergelijkbare bewoordingen:

"Overwegende dat de aanvragen werden ingediend op grond van niet-gelegaliseerde doopcertificaten; Overwegende dat in huidig geval de voorgelegde certificaten niet gelegaliseerd werden gezien dit momenteel onmogelijk is. Overwegende dat er geen geboortektes werden voorgelegd; Bijgevolg kunnen de voorgelegde documenten niet worden erkend in België."

Verweerder is *in casu* niet overgegaan tot de toepassing van de cascade-regeling in het licht van artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft zich met name niet uitgesproken over de vraag of het niet-gelegaliseerde huwelijkscertificaat van de Eritrees Orthodoxe Kerk en de niet-gelegaliseerde doopcertificaten een *"ander geldig bewijs"* vormen zoals voorzien in artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet, terwijl de omzendbrief van 17 juni 2009 zowel de religieuze akte als de akte van traditioneel huwelijk onder de *"andere bewijzen"* van de huwelijksband rangschikt, en geboortecertificaten en geboorteaantesten onder de *"andere bewijzen"* van de afstammingsband. Verweerder heeft evenmin een gehoor georganiseerd, noch verzoekers verzocht aanvullende stukken of toelichting voor te leggen, noch enig ander onderzoek verricht dat tot uitsluitel zou kunnen leiden.

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissingen zelf dat legalisatie van de voorgelegde stukken *"momenteel onmogelijk is"*. De objectieve onmogelijkheid om officiële, gelegaliseerde documenten over te leggen ligt aldus buiten de wil van verzoekers en kan hun niet worden tegengeworpen. Zij maakt het cascade-onderzoek van artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet niet overbodig, maar geeft er juist toepassing aan: artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet ziet precies op de situatie waarin geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd en verplicht de gemachtigde alsdan om rekening te houden met *"andere geldige bewijzen"*.

In zoverre verwerende partij in haar motivering opmerkt dat er ten gevolge van de niet-legalisatie *"twijfels ontstaan over de verwantschap"*, kan worden vastgesteld dat die twijfels uitsluitend rusten op de afwezigheid van gelegaliseerde officiële documenten en niet op een onderzoek van de voorgelegde stukken in het licht van artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet. De afwijzing wordt aldus, in strijd met artikel 11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en artikel 11, lid 2, van de Richtlijn 2003/86/EG, *"louter"* gebaseerd op het ontbreken van bewijsstukken in de zin van die bepalingen.

2.2.6. Verzoekers verwijten verwerende partij verder dat zij de visumaanvragen heeft afgewezen, terwijl zij tegelijk de mogelijkheid openhoudt om de bloed- of aanverwantschapsbanden alsnog aan te tonen door middel van een DNA-onderzoek.

In de bestreden beslissingen 1 en 2 motiveert verwerende partij dat *"in de veronderstelling [...] dat een DNA-test ten aanzien van haar vermoedelijke zoon in België, aantoont dat het om een kind gaat van meneer en mevrouw [...] de resultaten van deze DNA-test weerhouden [kunnen] worden voor een nieuwe beslissing op grond van art. 10.1.1.7 van de wet van 15/12/1980"*.

In de bestreden beslissingen 3 tot 5 wordt overwogen dat *"het bewijs van afstamming [...] echter [kan] worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure"* en dat de resultaten ervan kunnen *"worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing"*.

Hoewel de gemachtigde blijkens artikel 12*bis*, § 6, van de vreemdelingenwet bij het ontbreken van officiële of andere geldige bewijzen niet verplicht is om over te gaan tot een onderhoud of bijkomend onderzoek, blijkt uit de vermeldingen in de bestreden beslissingen dat de gemachtigde zelf aanstuurt op het uitvoeren van de DNA-test in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure, dat de gemachtigde het bestaan van de bloed- of aanverwantschapsbanden niet uitsluit en dat bijkomend onderzoek, meer bepaald een DNA-test, noodzakelijk is.

De Raad treedt verzoekers bij dat er, waar verweerder in de bestreden beslissingen de mogelijkheid open laat om de bloed- en aanverwantschapsbanden aan te tonen door middel van een DNA-onderzoek, niet reeds grond was om de aanvragen af te wijzen, nog voor dit onderzoek kon worden doorgevoerd. Dit te meer nu in de bestreden beslissingen als dusdanig ook niet kan worden gelezen dat verzoekers de op hen rustende samenwerkingsplicht niet zijn nagekomen of dat er sprake is van fraude.

Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder heeft aanvaard dat verzoekers de mogelijkheid dienen te krijgen om hun bloed- en aanverwantschapsband met de referentiepersoon aan te tonen door middel van een aanvullende analyse, *in casu* een DNA-onderzoek.

Uit de bewoordingen van de bestreden weigeringsbeslissingen blijkt echter dat deze definitieve eindbeslissingen betreffen waarbij verzoekers' aanvragen negatief worden afgesloten.

De Raad treedt verzoekers bij waar zij betogen dat er geen rechtsgrond bestaat om de visumaanvragen te weigeren omdat de bloed- of aanverwantschapsband tussen verzoekers en de referentiepersoon niet aangetoond wordt, wanneer tegelijkertijd de mogelijkheid opengelaten wordt om deze aan te tonen door middel van een DNA-onderzoek en dit nog voor een dergelijk onderzoek werd gevoerd. Dit te meer daar verzoekers niet zelf de voormelde DNA-procedure kunnen opstarten, maar hiervoor afhankelijk zijn van het initiatief van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 12*bis*, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt getroffen "*rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier*". Deze beslissing wordt overeenkomstig hetzelfde lid in beginsel getroffen binnen negen maanden, welke termijn op grond van het vijfde lid in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag tweemaal met drie maanden kan worden verlengd. Uit de systematiek van artikel 12*bis*, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet volgt dat het in § 6 bedoelde onderhoud of de aanvullende analyse behoort tot het onderzoek van de aanvraag dat aan de beslissing voorafgaat. Door de aanvragen af te wijzen vooraleer het door haarzelf noodzakelijk geachte DNA-onderzoek werd gevoerd, heeft verwerende partij haar beslissingen niet getroffen rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier, nu een door haar als determinerend aangemerkt element — het resultaat van dat onderzoek — op het ogenblik van de bestreden beslissingen ontbrak. De bestreden beslissingen steunen aldus niet op een zorgvuldige en volledige feitenvinding.

2.2.7. Verzoekers brengen verder de situatie aan van D.T.T., 6 jaar oud, halfbroer van de referentiepersoon langs moederszijde. Hij is de zoon van de tweede verzoekster uit een eerdere relatie waarvan zij sinds geruime tijd geen contact meer met de vader van D. heeft. Voor D. werd op dezelfde datum als voor verzoekers een humanitaire visumaanvraag ingediend op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet, waarover verwerende partij geen beslissing heeft genomen.

D. maakt sinds zijn geboorte deel uit van het gezin waarin de tweede verzoekster en de referentiepersoon zijn opgegroeid. Zijn jonge leeftijd staat eraan in de weg dat hij zelfstandig in Addis Abeba zou achterblijven. Indien de tweede verzoekster na een eventueel positief DNA-resultaat alsnog gezinshereniging zou bekomen terwijl D. zonder beslissing blijft of een negatieve beslissing zou krijgen, zou zij hem als minderjarige op zo jonge leeftijd moeten achterlaten. Verzoekers maken aldus aannemelijk dat de tweede verzoekster haar recht op gezinshereniging op nuttige wijze niet kan uitoefenen indien dit betekent dat zij wordt gescheiden van haar minderjarig kind.

Artikel 12*bis*, § 7, van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het kader van het onderzoek van de aanvraag terdege rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind. Artikel 5, lid 5, van de Richtlijn 2003/86/EG verplicht de lidstaten erover te waken dat bij de behandeling van het verzoek rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen. Artikel 24, lid 2, van het Handvest schrijft voor dat bij alle handelingen betreffende kinderen de belangen van het kind een essentiële overweging vormen. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 verduidelijkt dat artikel 7 van het Handvest moet worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (punt 55).

Zelfs al betreft de aanvraag voor D. strikt genomen geen visumaanvraag op grond van artikel 10 vreemdelingenwet, zodat de hoger geschetste cascaderегeling op zijn aanvraag niet rechtstreeks van toepassing is, kan er niet aan voorbij worden gegaan dat de tweede verzoekster met haar minderjarig kind

verblijft, dat zij voor hem zorgt en dat hij van haar afhankelijk is. Verwerende partij was bekend met de gelijktijdige indiening van de humanitaire visumaanvraag van D., kon niet onwetend zijn van zijn jonge leeftijd en zijn feitelijke afhankelijkheid van de tweede verzoekster, en heeft niettemin de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers genomen zonder de gevolgen voor het gezinsleven van de tweede verzoekster af te wegen in het licht van het ontbreken van een beslissing in de aanvraag van D.. Een dergelijke afweging was op grond van artikel 12*bis*, § 7, van de vreemdelingenwet, artikel 5, lid 5, van de Richtlijn 2003/86/EG en de artikelen 7 en 24, lid 2 van het Handvest nochtans vereist (zie in vergelijkbare zin RvV 21 december 2023, nr. 299 330).

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend.

2.2.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *juncto* de artikelen 10, 11 en 12*bis* van de vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 11, lid 2, van de Richtlijn 2003/86/EG en de artikelen 7 en 24, lid 2, van het Handvest, wordt in de aangegeven mate aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum van 7 januari 2026 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT